

Baznīcas vājie un vienkāršie

Prezidents Boids K. Pekers
Divpadsmit apustuļu kворuma prezidenta vietas izpildītājs

Neviens Baznīcas loceklis nav no Dieva vairāk vai mazāk ieredzēts kā cits.

Mēs pagodinām prezidentu Džeimsu E. Faustu. Mums viņa pietrūkst. Viņa mīļotā sieva, Ruta, ir ar mums kopā šajā rītā, un mēs paužam viņai savu mīlestību. Mēs sveicam tos, kuri tika aicināti amatos, ko izklāstīja prezidents Hinklijs.

Runājot no mums visiem, kuri šodien tika atbalstīti, mēs apņemamies darīt visu to labāko, lai būtu tās uzticības, kas mums dota, cienīgi.

Mēs esam atbalstījuši galvenās Baznīcas amatpersonas svinīgā, svētā procedūrā. Kad vien vadītāji vai skolotāji tiek aicināti vai atbrīvoti no amata vai kad vien ir pārmaiņas stabā vai apgabalā, vai palīgorganizāciju kворumā, notiek šī vispārējā procedūra (skat. M&D 124:123,144; skat. arī M&D 20:65–67; 26:2). Tas ir unikāli Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai.

Mēs vienmēr zinām, kas ir aicināts vadīt vai mācīt, un mums ir iespēja atbalstīt vai rīkoties pretēji tam. Šī procedūra nenāca kā cilvēku izgudrojums, bet bija izskaidrota atklāsmē: „Nevienam netiks dots iet uz priekšu sludināt Manu evaņģēliju vai celt Manu Baznīcu, ja vien viņš *nebūs ordinēts no kāda, kuram ir pilnvaras* un, kas ir atbilstoši ordinēts no baznīcas vadītājiem” (M&D 42:11, uzsvars pielikts). Šādā veidā Baznīca ir pasargāta no jebkāda viltvārža, kurš vēlētos, lai viņam ir vara pār kворumu, apgabalu, stabu vai Baznīcu.

Ir vēl viens princips, kas ir unikāls Tā Kunga Baznīcai. Visus amatus mācīt un vadīt aizpilda Baznīcas locekļi. Arī šis ir izskaidrots Svētajos Rakstos. Viens pants Mācībā un Derībās izveidoja vadītāju kārtību Baznīcā uz visiem laikiem. Tas bija kas nepieredzēts, īpaši tas nebija pierasts kristīgajās baznīcās toreiz un tagad:

„Tādēļ, Es Tas Kungs, zinādams to postu, kas nāks pār zemes iedzīvotājiem, aicināju Savu kalpu Džozefu Smitu, jaunāko, un runāju uz viņu no debesīm, un devu viņam pavēles. . . .

Pasaules vājie nāks un nogāzīs varenos un stipros. . . .

. . . lai katrs cilvēks varētu runāt Dieva, Tā Kunga, tieši pasaules Glābēja, Vārdā.

Lai arī ticība varētu pieaugt uz zemes;

Lai Mana mūžīgā derība varētu tikt nodibināta;

Lai Mana evaņģēlija pilnība varētu tikt pasludināta no vājajiem un vienkāršajiem uz pasaules galiem, un ķēniņu un valdnieku priekšā.

Lūk, Es esmu Dievs un esmu runājis to; šīs pavēles ir no Manis, un tika dotas Maniem kalpiem Viņu vājumā, pēc viņu valodas, lai viņi varētu nākt pie saprašanas” (M&D 1:17; 19–24).

Es esmu dziļi pateicīgs par šiem Rakstiem, kuri izskaidro, ka Tas Kungs lietos „pasaules vājos”.

Katrs Baznīcas loceklis ir atbildīgs pieņemt aicinājumu kalpot.

Prezidents Dž. Rūbens Klarks, jaunākais, teica: „Kalpojot Tam Kungam, nav svarīgi, kur tu kalpo, bet kā. Pēdējo Dienu Jēzus Kristus Baznīcā kāds ieņem amatu, kurā ir atbilstoši aicināts, pēc kura cilvēks nedz tiecas, nedz atsakās” (*Conference Report*, 1951. g. apr., 154). Baznīcā nav profesionālu garīdznieku. Visā pasaulē par vadītājiem aicina cilvēkus no pašu draudzēm. Mums nav semināru, lai apmācītu profesionālus vadītājus.

Visu, kas tiek darīts Baznīcā — vadīšanu, mācīšanu, aicinājumus, ordinēšanu, lūgšanas, dziedāšanu, Svētā Vakarēdiena sagatavošanu, padomu sniegšanu un visu citu — veic parasti Baznīcas locekļi, „pasaules vājie”.

Mēs redzam kristiešu baznīcu grūtības piepildīt to vajadzības pēc garīdzniekiem. Mums nav tādu problēmu. Evaņģēlijs reiz ir pasludināts, un Baznīca ir izveidota, un ir neizsmeļams piedāvājums no brāļiem un māsām, kuriem ir liecība un vēlēšanās atsaukties aicinājumam kalpot. Viņi paši nododas Tā Kunga darbam un dzīvo pēc standartiem, kas no tiem tiek prasīts.

Pēc kristībām Baznīcas locekļiem tiek piešķirta Svētā Gara dāvana (skat. M&D 33:15; 35:6). Svētais Gars tos mācīs un mierinās. Tad viņi ir gatavi pieņemt vadību, norādes un korekcijas, lai ko arī prasītu viņu aicinājums vai vajadzības. (Skat. Jāņa 14:26; M&D 50:14; 52:9; 75:10)

Šis princips veido Baznīcas atšķirību no citām kristiešu baznīcām pasaulē. Mēs redzam, ka mēs starp visām nācijām un tautībām, un valodām, un cilvēkiem visā pasaulē esam vienreizējā pozīcijā, jo mums ir bezgalīgi skolotāju un vadītāju resursi. Starp Baznīcas locekļiem pastāv unikāla vienlīdzība. Neviens no mums nevērtē sevi vērtīgāku par citiem (skat. M&D 38:24–25.) „Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo” (Ap. d. 10:34–35; skat. arī Romiešiem 2:11; M&D 1:35; 38:16).

Kad es biju jauns vīrietis, es biju mājskolotājs ļoti vecai mātai. Viņa mani mācīja no savas dzīves pieredzes.

Kad viņa bija maza meitene, prezidents Brigams Jangs ieradās Brigamsitijā, kas bija liels notikums pilsētai, kas nosaukta viņa vārdā. Lai pagodinātu viņu, Sākumskolas bērni, visi saģērbti baltā, tika nostādīti visā garumā gar ceļu, kas ieveda pilsētā, katrs ar puķu grozu, ko izsviest pirms Baznīcas prezidenta ekipāžas.

Viņu kaut kas sadusmoja. Tā vietā, lai mestu savu pušķi, viņa ekipāžas priekšai iespēra ar akmeni, sakot: „Viņš ne ar ko nav labāks par manu vectēvu Lovelundu.” To dzirdēja visi, un viņa tika bargi norāta.

Es esmu pilnīgi pārliecināts, ka prezidents Brigams Jangs būtu pirmais, kas piekristu mazajai Dženijai Stīdai. Viņš nevērtētu sevi augstāk par vectēvu Lovelundu vai kādu citu cienīgu Baznīcas locekli.

Pats Tas Kungs pateica ļoti skaidri: „Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps” (Mateja 20:27). „Un tas, kas ir Dieva ordinēts un sūtīts, tas ir nozīmēts būt lielākais, neskatoties, ka viņš ir vismazākais un kalps visiem” (M&D 50:26).

Pirms daudziem gadiem es pirmo reizi saņēmu amatu, kā rezultātā mana fotogrāfija nonāca laikrakstos, un viens no maniem skolotājiem, acīmredzami galīgi pārsteigts, bija dzirdams sakām: „Tas tikai pierāda, ka, skatoties uz cilvēku, tu nevari pateikt, ko viņš ir spējīgs izdarīt vai par ko kļūt!”

Bilde ar vardi, kura sēž dubļos tā vietā, lai lektu, parāda, cik neadekvāti es jutos, kad saskāros ar atbildībām, kas man radās.

Tās sajūtas liek saprast, ka cilvēks nekad nedrīkst justies augstāks par kādu cilvēku, ne par vienu.

Ilgu laiku mani samulsināja vēl kaut kas. Pirms četrdesmit sešiem gadiem es biju 37 gadus vecs semināra vadītājs. Mans Baznīcas aicinājums bija skolotāja palīgs Lindonas bīskapijas klasē.

Man par lielu pārsteigumu, es tiku aicināts tikties ar prezidentu Deividu O. Makeju. Viņš paņēma abas manas rokas savās un aicināja mani būt par vienu no Augstākajiem pilnvarotajiem, palīgu Divpadsmit Apustuļu kvorumā.

Pēc dažām dienām es devos uz Soltleiksitiju, lai tiktos ar Augstāko Prezidiju, lai tiktu iesvētīts par vienu no Baznīcas Augstākajiem pilnvarotajiem. Tā bija pirmā reize, kad es tikos ar Augstāko Prezidiju — prezidentu Deividu O. Makeju un viņa padomniekiem, prezidentu Hagu B. Braunu un prezidentu Henriju D. Moilu.

Prezidents Makejs izskaidroja, ka viena no Divpadsmit Apustuļu kvoruma palīga pienākumiem ir būt ar Divpadsmit Apustuļu kvorumu kā īpašajam lieciniekam un sniegt liecību, ka Jēzus ir Kristus. Tas, ko viņš teica pēc tam, mani satricēja: „Pirms mēs sākam tevi iesvētīt, es lūdzu tevi sniegt mums savu liecību. Mēs gribam zināt, vai tev ir tāda liecība.”

Es darīju, ko varēju. Es sniedzu liecību tāpat, kā es to darītu liecību sapulcē savā bīskapijā. Man par pārsteigumu, brāļi no Prezidija likās apmierināti un sāka man piešķirt amatu.

Tas mani ļoti apmulsināja, jo es biju iedomājies, ka tam, kurš tiek aicināts šādā amatā, jābūt neparastai, citādākai un krietni plašākai liecībai un garīgajam spēkam.

Tas mani apmulsināja uz ilgu laiku, līdz beidzot es varēju saprast, ka man jau ir tas, kas tika prasīts — pastāvoša liecība sirdī par evaņģēlija pilnības Atjaunošanu caur pravieti Džozefu Smitu, ka mums ir Debesu Tēvs un ka Jēzus Kristus ir mūsu Pestītājs. Es varbūt nezinu visu par to, bet man bija liecība, un es vēlējos mācīties.

Iespējams, es neatšķiros no tiem, par kuriem runāts Mormona Grāmatā: „Un, kas nāk pie Manis ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu, to Es kristīšu ar uguni un ar Svēto Garu; tāpat kā lamaniešus, kas dēļ savas ticības Man savas pievēršanas laikā tapa kristīti ar uguni un ar Svēto Garu, *un neapzinājās to*” (3. Nefijs 9:20, uzsvars pievienots).

Gadu gaitā es sapratu, cik ļoti nozīmīga ir šī vienkāršā liecība. Es sapratu, ka mūsu Debesu Tēvs ir mūsu garu Tēvs (skat. 4. Mozus 16:22; Ebrejiem 12:9; M&D 93:29). Viņš ir tēvs ar visu maigo tēva mīlestību. Jēzus teica: „Jo pats Tēvs jūs mīl, tāpēc, ka jūs Mani esat mīlējuši un esat nākuši pie ticības, ka Es esmu izgājis no Tēva” (Jāņa 16:27).

Pirms dažiem gadiem mēs ar prezidentu Marionu Dž. Romniju tikāmies ar misiju prezidentiem un viņu sievām Ženēvā, Šveicē. Viņš viņiem stāstīja, ka pirms 50 gadiem, būdams misionārs Austrālijā, reiz viņš vēlu pēcpusdienā devās uz bibliotēku studēt. Kad viņš izgāja, jau bija nakts. Viņš paskatījās zvaigžņotajās debesīs, un tas notika. Gars viņu aizskāra, un viņa dvēselē piedzima patiesa liecība.

Viņš tiem misiju prezidentiem stāstīja, ka viņš kā Augstākā Prezidija loceklis nekad tik skaidri nebija zinājis, ka Dievs Tēvs dzīvo, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, Tēva Vienpiedzimušais, un ka evaņģēlija pilnība ir atjaunota, kā būdams jauns misionārs pirms 50 gadiem Austrālijā. Viņš teica, ka viņa liecība ir mainījusies tajā, ka kļuva vieglāk saņemt atbildes no Tā Kunga. Tā Kunga klātbūtne bija tuvāk, un viņš saprata To Kungu daudz labāk nekā pirms 50 gadiem.

Pastāv dabiska tendence skatīties uz tiem, kuri ir atbalstīti prezidējošos amatos, vai uz to ģimenes locekļiem un uzskatīt tos par augstākiem un vērtīgākiem Baznīcā par parastiem Baznīcas locekļiem. Mēs domājam, ka viņi ir vērtīgāki Tam Kungam nekā mēs. Tā vienkārši nav taisnība.

Tas liktu dziļi vilties man un manai sievai, ja mēs pieņemtu, ka kāds no mūsu bērniem varētu domāt, ka mēs domājam, ka esam daudz vērtīgāki ģimenei vai Baznīcai nekā viņi, vai domājam, ka kāds aicinājums Baznīcā bija izredzētāks par citu vai ka kāds aicinājums varētu būt mazāk svarīgs.

Nesen viens no mūsu dēliem tika atbalstīts par bīskapijas misijas vadītāju. Viņa sieva mums pastāstīja, cik satraukts viņš bija par aicinājumu. Tas parāda viņa darba augstās prasības. Viņam ir misionāra gars un vēlme atrast labu pielietojumu savām spāņu valodas zināšanām, kuras viņam joprojām labi saglabājušās no laika, kad bija misionārs. Mēs arī esam ļoti, ļoti apmierināti par viņa aicinājumu.

Tas, ko mans dēls un viņa sieva dara kopā ar saviem mazajiem bērniem, ir daudz svarīgāk par to, ko viņi var izdarīt Baznīcā vai ārpus tās. Neviena kalpošana, ko tie var veikt, nav Tam Kungam svarīgāka par ziedošanos, ko tie sniedz viens otram vai saviem mazajiem bērniem. Un tas attiecas arī uz visiem bērniem. Galīgais mērķis visām Baznīcā veiktajām aktivitātēm centrējas uz mājām un ģimeni.

Kā Baznīcas Augstākie Pilnvarotie mēs esam tādi paši kā jūs, un jūs esat tādi paši kā mēs. Jums ir tāda pati pieeja atklāsmes spēkiem jūsu ģimenei un jūsu darbam, un jūsu aicinājumiem kā mums.

Ir arī taisnība, ka Baznīcā pastāv noteikta kārtība. Kad jūs tiek aicināt kādā amatā, jūs

tad saņem atklāsmi, kas piederas tam amatam, un tā netiks dota citiem.

Neviens Baznīcas loceklis nav no Dieva vairāk vai mazāk ieredzēts kā cits. Tā vienkārši nav taisnība! Atcerieties — Viņš ir tēvs — mūsu Tēvs. Tas Kungs „neuzlūko cilvēka vaigu”.

Mēs neesam vērtīgāki Tā Kunga darbā, kā bija brālis un māsa Tutai Pletua Nukualofā, Tongā, vai brālis un māsa Karlos Siufuentes Santjago, Čīlē, vai brālis un māsa Pīter Dalbouti Nīderlandē, vai brālis un māsa Tatsui Sato Japānā, vai simtiem citu, kurus es esmu saticis, ceļojot pa pasauli. Tas vienkārši tā nav.

Un tā Baznīca turpina attīstīties. Tā tiek nestā uz cienīgu Baznīcas locekļu pleciem, kuri dzīvo vienkāršu dzīvi parastās ģimenēs, kurus vada Svētais Gars un Kristus gaisma, kas ir viņos.

Es sniedzu liecību, ka evaņģēlijs ir patiess un dvēseļu vērtība ir liela Dieva acīs — katras dvēseles vērtība — un ka mēs esam svētīti, ka esam Baznīcas locekļi. Man ir liecība, kas mani kvalificē tam aicinājumam, kas man ir. Man tā ir, kopš es satiku Augstāko Prezidiju pirms tiem daudzajiem gadiem. Es jums to sniedzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.